



**МИЛОРАД-МИЛЕ МИЛАТОВИЋ
1910–1997.**

Из дана у дан редови бораца народноослободилачког рата се све више проређују. У петак 21. августа 1997. године, у Београду, после дуже и тешке болести преминуо је Милорад-Миле Милатовић, један од организатора и руководиоца револуционарног и народноослободилачког покрета у ваљевском крају, истакнути друштвено-политички радник и дипломата. У слободном времену бавио се изучавањем новије завичајне прошлости и публицистичким радом. Аутор је књиге „Случај Андрије Хембранга“ (Београд, 1952), која је доживела више издања. Писао је запажене чланке и друге прилоге из завичајне и националне историје, које је објављивао у више листова, часописа, зборника и других публикација. Са неким од тих текстова оглашавао се и у београдским дневним листовима „Политика“ и „Борба“, ваљевском „Напреду“... У „Гласнику“ Историјског архива из Ваљева објавио је прилоге: „Кратак преглед – реконструкција организационо-кадровског стања партијске организације у Ваљеву у периоду 1934-1938. године“ (12/1978) и „Последњи дани Суворског НОП одреда“ (20-21/1986). Нарочито је радо писао биографије својих ратних другова. У рукопису му је остала недовршена књига о народном хероју Здравку Јовановићу, првом команданту Ваљевског народноослободилачког партизанског одреда. Као активни учесник многих значајних збивања из револуционарног и народноослободилачког покрета бивао је драгоцен извор података, рецензент и члан редакционог одбора или издавачког савета више књига.

Милорад-Миле Милатовић рођен је 2. јула 1910. године у Ваљеву, од оца Ђорђа (1862, Дабовићи, Даниловград – 1944, Ваљево), грађевинског радника, и мајке Борике, дев. Бурић (1874, Загреб, Чево – 1956, Ваљево), домаћице. Браћа му Митар и Крстивоје били су учитељи а Благоје трговац. И сестра Вера била је просветни радник, Божана службеник а

Милица домаћица. Основну школу и гимназију учио је у месту рођења а Правни факултет у Београду. Уочи Другог светског рата радио је као адвокатски приправник у Ваљеву.

Рано је пришао револуционарном радничком покрету и активно учествовао у многим његовим акцијама. Члан КПЈ постао је октобра 1934. године и до Другог светског рата био секретар Месног и члан Окружног комитета КПЈ за Ваљево. Због револуционарне активности више пута је хапшен и прогањан а 1937. године одговарао је и пред Судом за заштиту државе.

Један је од организатора и непосредних руководилаца оружаног устанка 1941. у северозападној Србији. Од 11. јула 1941. је политички комесар Подгорске чете а потом и Подгорског батаљона Ваљевског НОП одреда. Почетком 1942. именован је за члана штаба Групе партизанских одреда у северозападној Србији. Од марта 1942. до ослобођења био је члан Окружног комитета КПЈ за Ваљево и истакнути илегални партијско-политички радник. Према неким подацима, био је и члан Главног штаба народноослободилачке војске и партизанских одреда Србије.

По ослобођењу обављао је многе одговорне дужности, од секретара Окружног народноослободилачког одбора, преко помоћника министра унутрашњих послова, секретара Извршног већа Србије, секретара за буџет и организацију управе Србије (1962-1965) до секретара Народне скупштине Србије и Савезне скупштине. Дуже време радио је у дипломатској служби Југославије, као опуномоћени министар у Државном секретаријату иностраних послова и наш амбасадор у Пољској и Канади. У више мандата биран је и у републичка и савезна руководства свих значајнијих друштвено-политичких организација (СКЈ, ССРНЈ и СУБНОР-а), за републичког и савезног посланика а био је и делегат Антифашистичке скупштине народног ослобођења Србије (АСНОС-а), члан Савета Републике Србије и Савета федерације. Неко време био је и председник Скупштине преживелих бораца Ваљевског НОП одреда.

Носилац је Партизанске споменице 1941. године и више ратних и мирнодопских одликовања. Између осталог имао је: Орден народног ослобођења, два ордена заслуга за народ I реда, Орден братства и јединства I реда, Орден партизанске звезде II реда, Орден за храброст итд. Имао је и више страних одликовања а међу њима и пољски орден – Грунвалдов крст и руски орден, који му је додељен поводом педесетогодишњице победе над фашизмом. Имао је и највише општинско признање матичне општине – Септембарску награду Општине Ваљево. Био је и генерал-мајор ЈНА у резерви.

Сахрањен је на Новом гробљу у Београду.